

hemse hittar hem

Rebecka Hemse hatar att stå på scen, men dansar på Dramaten i Mats Eks uppsättning av *Ett Drömspel*.

Text Agnes af Geijerstam Foto Kacper Kasprzyk

Rebecka Hemse är egentligen mer eller mindre ledig, eftersom måndagar är repetitionsfria dagar på Dramaten. Men när hon visar sig nere på stora scenen får hon ändå testa en sele som hon ska hänga i strax under ridån. Efter en nyss avslutad filminspelning med danske regissören Ole Bornedal ("det blir en existentiell thriller") och samarbete med konstnären Miriam Bäckström är det 24 mars dags för teaterpremiär. Som Indras dotter i Strindbergs *Ett drömspel* rymmer hon från sin far guden till människorna (och yttrar genomgående meningen "Det är synd om människorna"). Dessutom ska Hemse dansa, för det är den gamle Cullbergkoreografen Mats Ek som står för regin.

– Det är ganska mycket dans, och jag har ingen som helst erfarenhet av det från tidigare. Dessutom pajade min rygg precis innan vi började dansträna. Så det är helt handkappanpassat det jag gör. Det är killarna som får kämpa, de svettas livet ur sig och är högröda i ansiktet. Så tycker jag det ska vara! Inte att det är meningen att jag ska ha ont i ryggen, men att det kanske är bra att Indras dotter inte är den mest aktiva i dansen. Hon är så mycket en iakttagare och besökare på något sätt.

Har du tänkt stanna på Dramaten nu?

– Man kan uppfattas på så många sätt beroende på hur man svarar. Jag känner inte att "nu har jag kommit till ändhållplatsen, nu är jag nöjd", för jag vet inte om skådespeleri är något jag kommer ägna mig åt hela livet. Det kan jag svara utan att verka arrogant. Det är jättebra och jättehäftigt att jobba här, men jag har varit regiassistent i perioder och även gjort andra saker. Jag är väl inte lika "driven" som många kolleger, de kan liksom inte tänka sig något annat än att stå på scen.

Men du vill stå på scen ändå?

– Jag vill hålla på med det undersökande arbete teater innebär. Och den pinan som det innebär och priset jag får betala, det är att stå på scen. Jag tycker det är så grymt jävla läskigt egentligen.

Alltid?

– Inte varje föreställning, men jag tycker hela den här tröskeln att ta sig över med premiären är så vidrig. Det är som någon sorts Extremsport, det är som att hoppa fallskärm.

Och nu ska du stå i mitten?

– Ja, fast den här gången känner jag mig ganska trygg, jag är skyddad av Mats regi som är så pass tydlig och kompromisslös. Man blir en del av en ensembleföreställning. Jag tror inte jag skulle kunna njuta av att stå och göra en monolog, det är det kollektiva som är roligt med teater. Det är väldigt mycket frågor i *Ett drömspel*, inte så mycket svar. Det är som om Strindberg låtit pjäsen skriva sig själv och dragits med på stickspår som egentligen verkar ganska smala och oväsentliga. Ibland stannar han i någon konstig avkrok, vid vad som verkar som en ovidkommande bagatell. Han uppehåller sig lika mycket där som vid de stora livsfrågorna. Kanske finns även just de i det banala och vardagliga.

Tror du det är anledningen till att *Ett drömspel* har blivit så spelad, så älskad?

– Jag vet inte hur ofta pjäsen spelas egentligen, om man jämför med *Fröken Julie* eller *Fadren*. Men jag tror det är därför den är så älskad. Det upplever jag när jag pratar om den, att alla har liksom sin egen bild av vad den är. *Fröken Julie* handlar om något som är alldeles, alldeles bestämt, det är kön och klass liksom. Men vad är *Drömspelet*? Du kan projicera allt du vill på

det. Och det tror jag folk tycker om. Det är därför det är lite läskigt att plötsligt välja, bestämma att det här är vårt *Drömspel*. Det är jättemånga som kommer tycka att "det här är inte alls mitt *Drömspel*, vad fel! en häst! En bil! varför det? Jag såg ett träd och en sjö." Eller whatever.

Kommer det vara väldigt drömligt?

– Men vad är dröm då? Det har jag ägnat mycket tid åt att tänka på nu. Det finns en idé om att "drömskt" kräver nån slags slöja framför, att det är lite otydligare. Men jag tycker drömmar är tvärtom. För mig är de knivskarpa, man känner sig aldrig så vaken som när man drömmer. Det är mycket tydligare än verkligheten på vissa sätt. Den kvalitén har jag nog försökt komma åt.

När konstiga saker som händer är fullständigt självklara?

– Ja! Om man tittar på sin hand i en dröm och det inte är en hand längre, utan ett djur, är det ju bara så det är. Och det finns väl ingenting som är så tydligt som mardrömmar? De är ju glasklara. Och i *Ett drömspel*, vem är det som drömmer? Är det egentligen bara en dröm alltihopa, pågår det bara inne i hennes huvud? Pågår det i Strindbergs huvud, eller i publikens? Eller är det mer livet än livet självt, som Strindberg beskriver det? Alla de frågorna tycker jag man ska väcka, men inte svara på.

Varför inte svara?

– För att det blir roligare. Man kan associera fritt, istället för att serveras något som en sanning. Däremot har ju Strindberg skrivit om att livet inte är lätt. Så är det ju, summan av det hela är väl att det inte är helt enkelt att vara människa. Det tycker jag är okej att konstatera.

Ett drömspel spelas på Dramaten i Stockholm. www.dramaten.se

NU
APR

N
A